

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421010029
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8421010029.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.08.2021, v trestnej veci obžalovaného E. B. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona /ďalej len Tr. zák./ a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/8/2021 zo dňa 30.04.2021, jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného E. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný E. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom E. XXX/XX, F.Ý. Q., H.. A., t. č. ÚVV a ÚVTOS Prešov, uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa 23.09.2020 v čase okolo 19.43 hod., na pozemku neobývaného rodinného domu v obci F. Q., R.. L. XX, H.. A., ktorého je obžalovaný menšinovým spoluvlastníkom, počas toho, ako poškodený G. E., nar. XX.XX.XXXX so súhlasom väčšinového vlastníka pozemku D.. F. F. renovoval spoločné oplotenie, pričom obžalovaný dlhodobo pozná poškodeného G. E., ktorý býva v susedstve a mal vedomosť o jeho vyššom veku a zraniteľnom postavení v dôsledku tohto veku, pod vplyvom alkoholu pristúpil zozadu k poškodenému G. E., bez výzvy a uvedenia dôvodu ho fyzicky napadol tým spôsobom, že ho zozadu začal škrtiť, hodil ho o zem a následne ho viackrát kopal a udieral päťami do krku, hornej časti trupu, ako aj do oblasti hlavy, na čo sa poškodený G.Š. E. snažil opakovane utiecť na svoj pozemok pomocou rebríka, avšak obžalovaný mu v tom zabránil tým, že ho stiahol z rebríka a pokračoval vo fyzickom napádaní, zároveň poškodenému G. E. kričal, že ho zabije a dokončí to z minula, že poškodený G. E. príde aj o druhé oko, čím týmto svojím konaním spôsobil poškodenému G. E. zlomeninu ľavej očnénice, početné tržno-zmliaždené rany hlavy na temene, v čelovej oblasti vľavo a v okolí ľavého oka, otras mozgu, pomliaždenia krku, pomliaždenia chrbta a hrudníka vpravo, pomliaždenia driekovej oblasti, podvrnutie ľavého členka a pomliaždenie predkolenia, pričom z lekárskeho hľadiska sa jedná o poranenia ľahké, v dôsledku ktorých bol poškodený G. E. obmedzovaný v obvyklom spôsobe života a zároveň doba liečenia bola v trvaní 40 dní, pričom však fyzický útok obžalovaného smeroval aj na dôležitý životný orgán, nakoľko v skelete lebky je uložený mozog, ktorý je súčasť centrálného nervového systému, útokom obžalovaného došlo nielen k ohrozeniu mozgu ako životne dôležitého orgánu, ale aj k jeho poraneniu, vznikol otras mozgu, vyššia intenzita pôsobiacej sily pri vyššie uvedenom mechanizme útoku by mohla spôsobiť vážnejšie poranenie mozgu, ktoré by mohlo byť z medicínskeho hľadiska hodnotené ako ťažké, taktiež škrtenie v oblasti krku predstavuje nebezpečenstvo z hľadiska prítoku v krvi cez cievy do mozgu, čiže životne dôležitého orgánu, zároveň obžalovaný slovne prejavil úmysel poškodenia druhého oka poškodeného G. E. ako orgánu zmyslového ústrojenstva, pričom rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/139/2018-309 zo dňa 19.12.2018, právoplatného toho istého dňa,

bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a iné, kedy poškodenému G. E. spôsobil okrem iného zranenie pravého oka.

Za to mu bol uložený podľa § 155 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol zaradený na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./ mu bola uložená povinnosť nahradiť dedičom po zomrelom poškodenom G. E., nar. XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom A., F. E. XXXX/XX, zomr. XX.XX.XXXX, škodu vo výške 412,85 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Panónska cesta 2, Bratislava, mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 škodu vo výške 1.117,30 eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. dedičia po zomrelom poškodenom G. E., nar. XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom A., F. E. XXXX/XX, zomr. XX.XX.XXXX, so zvyškom nároku na náhradu škody boli odkázaní na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, podal obžalovaný odvolanie, ktoré následne sám i prostredníctvom svojho obhajcu písomne viacerými podaniami odôvodnil v podstate tým, že podľa jeho názoru bol právny záver uvedený v napadnutom rozsudku nesprávny, logicky nepresvedčivý a nezákonný a vytkol okresnému súdu, že odmietol návrh na vykonanie dokazovania grafologickým posúdením povolenia, ktoré podpísal väčšinový vlastník pozemku a odmietol aj analýzu DNA krvi na ríflach, nakoľko tieto dôkazy, podľa názoru odvolateľa, preukazujú, že konal v príslušných ustanoveniach § 25 Tr. zák. a aj rekonštrukcia prípadu a prípadná konfrontácia s poškodeným by, podľa neho, zjavne preukázala konanie obžalovaného vo vzťahu k skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Podľa odvolateľa sa vyšetrovateľ K. a poškodený poznali veľmi dobre a toto obvinenie si dopredu dôkladne naplánovali za účelom finančného obohatenia, a preto nebolo jeho návrhom na doplnenie dokazovania vyhovené, pretože by sa prišlo na to, že celé obvinenie bolo vykonštruované. Vyšetrovateľ bol tak, podľa názoru odvolateľa, proti nemu zaujatý. Namietal aj proti sudcovi JUDr. Fújerikovi, pretože bol ním v predchádzajúcom prípade odsúdený a keď ho odsúdil, tak mu povedal, aby zopakoval vetu „zopakujte po mne, týmto rozsudkom Vás uznávam vinným a odsudzujem Vás na 10 mesiacov nepodmienečne“, ktorú vetu musel obžalovaný zopakovať a musel s rozsudkom súhlasiť. Na základe zamietnutia jeho návrhov na doplnenie dokazovania tak, podľa obžalovaného, mu bolo zabránené dokázať svoju nevinu a úmysel poškodeného. Podľa odvolateľa sa nepodarilo ustáliť ani výšku škody tak, ako to prikazuje ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., lebo pochybnosti vznikajúce od začiatku prípadu prokurátor neodstránil aj napriek nesúhlasu odvolateľa so sumou, ktorú vyčíslil znalec F.. X., lebo podľa odvolateľa, zranenia podľa výpovede poškodeného nekorešpondovali s jeho znaleckým posudkom a tak vyvstala otázka, či tieto zranenia spôsobil poškodený, resp. si ich obžalovaný spôsobil sám. Vytýkal okresnému súdu, že nezabezpečeným dôkazom zo starého domu, šopy a jeho oblečenia mu bolo zabránené dokázať úmysel a na základe lekárskej prehliadky boli pritom jeho zranenia klasifikované ako obranné, čo potom podľa obžalovaného jeho výpoveď potvrdzuje. V znaleckom posudku F.. E. bol konštatovaný rozpor medzi výpoveďou obžalovaného a závermi vyšetrovateľa. Aj príslušníci policajnej hliadky prítomnej na jeho pozemku, podľa názoru obžalovaného, potvrdili jeho tvrdenia z miesta incidentu i útek poškodeného z jeho pozemku cez plot, čo podľa odvolateľa bolo v rozpore s tvrdením znalca F.. X. o tom, že išlo o slepého a ťažko zraneného starého človeka.

Vo svojich vlastných písomných podaniach obžalovaný namietal, že boli porušené jeho práva na obhajobu, na preukázanie jeho nevinu, lebo všetky jeho návrhy na doplnenie dokazovania boli zamietnuté, vyšetrovateľ viedol kontroverzné vyšetrovanie v prospech poškodeného, čomu podľa odvolateľa nasvedčovali dve rozdielne výpovede poškodeného G.A. E. a dôkazy, ktoré nekorešpondovali s výpoveďou tohto poškodeného, čo súd nebral do úvahy a bolo porušené aj právo obžalovaného vyjadriť sa k druhej výpovedi tohto poškodeného, o ktorej obžalovaný nemal žiadnu vedomosť. Obžalovaný dodal, že neopoznal totožnosť poškodeného a mylne sa domnieval, že mu niekto bol kradnúť veci, ktoré mal uložené v sýpke a že susedské majetkové spory trvali niekoľko desaťročí, pričom vzájomná antipatia sa premietla do nepriateľských vzťahov poškodeného s obžalovaným. Stav právnej istoty obžalovaného dotýkajúcej sa osobných pomerov v podobe dobrej povesti a zamestnania v okolí, bola poznačená

týmito súdnymi spormi s poškodeným, ako aj majetkovými spormi o lukratívnu nehnuteľnosť, ktorej bol spoluvlastník v 2 šestinách so svojim synovcom, svedkom D.. F. F. v neprospech obžalovaného. Odkazoval na svoju výpoveď a výpoveď poškodeného, poukazoval na to, že pokiaľ bol poškodený na jeho pozemku kvôli úprave plota, tak žiadnu opravu plota nerobil, na betónovom základe je stále tá istá guma a pokiaľ mal hrable, tak po tme sa hrabať nedá, bola by tam udupaná tráva a podľa fotodokumentácie z ohliadky miesta činu, udupanú trávu nevidieť, takže poškodený mal, podľa obžalovaného, hrable na úmysel kradnúť. Trval na tom, že poškodeného neudrel, a tak tento ani nemohol letieť do polovice záhrady, ako uvádzal. Obžalovaný nemal v rukách nič a poškodený na neho zaútočil zbraňou - hrabľami. Hrable sa našli na zemi a nie pri rebríku. Nemal roztrhanú košeľu na franforce. Poškodený podľa obžalovaného nemal potrhanú košeľu. Poškodeného za krk nechytal ani so špagátom, ani s povrazom. Podľa obžalovaného, podľa znaleckého posudku sa pomliaždenie krku prejavilo dvomi podliatinami, ktoré idú kolmo na krk, čo podľa obžalovaného nezodpovedalo škrteniu špagátom alebo povrazom, pričom obžalovanému poškodený nehovoril, že na jedno oko nevidí a na druhé vidí slabšie a o tom obžalovaný ani nevedel. Podľa obžalovaného tak vlastne poškodený ani nemohol za tmy opravovať oplotenie bez svetla. Krvavé stopy, podľa obžalovaného, svedčili o tom, že si poškodený s najväčšou pravdepodobnosťou zranenia spôsobil sám v šope alebo okolí. Obžalovaný tiež uviedol, že zranenia mohol poškodenému spôsobiť aj zasahujúci policajt, ktorý ho opätovne zadržal, pričom poškodený sa tomuto zadržaniu bránil. Ďalej odkazoval na výpoveď svedkyne F. G., že poškodený mal veľa ochorení a ťažko sa pohyboval. On polícii volal, aby predišiel ďalšiemu konfliktu a nikto neskúmal, či je poškodený pod vplyvom alkoholu, pričom polícia zadržala poškodeného pri úteku na jeho pozemku za domom na dvore. Podľa obžalovaného, svedkovia uviedli nepravdivú skutočnosť v povolení na opravu podmurovky, ktorá ani neexistovala a toto povolenie bolo účelové a javí sa takým aj vzhľadom na vek a zdravotný stav poškodeného. Obžalovaný mal za to, že bez jeho súhlasu nemohol jeho synovec vystaviť žiadne povolenie na vstup na jeho pozemok a on ako spoluvlastník musí zo zákona vedieť o všetkých úkonoch, ktoré sa na jeho pozemku plánujú. A spoluvlastníci sú podľa zákona povinní sa informovať o akýchkoľvek úkonoch. Podľa názoru odvolateľa, nebolo znaleckým posudkom F.. X. zistené jednoznačne, či zranenia poškodeného vznikli údermi, päšťou alebo kopnutiami, pomliaždenie hrudníka mohlo vzniknúť aj nárazom o tuhý podklad. Podvrtnutie členka mohlo vzniknúť aj chybným dostúpením na rebríku a aj pomliaždenie ľavého predkolenia tak mohlo vzniknúť. Znalecký posudok, podľa obžalovaného, len predpokladá údery alebo kopance, no potvrdzuje náraz na tupý predmet a znalecký posudok bol len jednou z možných vyšetrovacích verzií, znalecké dokazovanie nie je exaktnou vedou, nemožno klasifikovať trestný čin na základe znaleckého posudku, ktorý vychádza len z výpovedí svedkov, fotodokumentácie a listinných dôkazov.

Odvolateľ namietal aj proti navrhovanému ochrannému liečeniu s tým, že vtedy mal výnimočne vypité, pričom znalec mu určil klasifikáciu bez schválených testov, ktoré sú na to určené, pričom pri takej klasifikácii človek nie je schopný práce, učenia, koncentrácie a logického myslenia a ak človek nie je závislý, nie je liečba vôbec účinná a nemá význam. Znalec F.. E., podľa názoru obžalovaného, jeho zdravotný stav neskúmal a len vychádzal zo záverov znalkyne F.. J., hoci mu bolo v minulosti nariadené ochranné liečenie na základe negatívneho výsledku a namietal jej zaujatosť. Podľa jeho názoru, najlepšie jeho zdravotný stav poznal F.. G. O., u ktorého absolvoval liečbu v dĺžke 13 mesiacov a ten by tak mohol adekvátne správne a objektívne odpovedať. Obžalovaný pritom poukázal na to, že je v nemocnici zamestnaný ako sanitár a zamestnávateľ ho hodnotí ako zodpovedného a svedomitého bez porušovania disciplíny a predpisov a aj z miesta bydliska nebolo zistené, že by jeho správanie bolo prerokúvané komisiou verejného poriadku. Podľa odvolateľa boli časové nezrovnalosti, keď policajti prišli na miesto činu okolo 20.00 hod a dcéra poškodeného uvádzala, že okolo 19.30 hod. volal svojej sestre, že obžalovaný zbil ich otca, no zároveň dodal, že sa domnieva, že je veľkým detailom zisťovať čas útoku. Poukazoval na ustanovenie § 25 ods. 3 Tr. zák. a dodal, že telefonáty na tiesňovú linku podľa neho potvrdili, že na úder do nosa reagoval zahrešením. Obžalovaný poukazoval aj na to, že z lekárskeho hľadiska sa jednalo o zranenie ľahké a ani doba práceneschopnosti nepresiahla 40 dní, a preto sa nejedná o ťažké ublíženie na zdraví, čím nebola naplnená skutková podstata trestného činu, z ktorého bol uznaný vinným. Dodal, že nemal v úmysle poškodenému ublížiť na zdraví, len ho zadržal do príchodu polície a dodal, že od začiatku sa proti nemu vedie nezákonné trestné konanie, orgány činné v trestnom konaní mu upierajú nerušené užívanie a uplatňovanie jeho vlastníckych práv k pozemku, ktoré ako občan SR má garantované a ukotvené v Ústave SR, pričom odkazujúc na zásadu „in dubio pro reo“ dodal, že súd nesprávne vyhodnotil dôkazy.

Obhajca obžalovaného zhrnul, že obžalovaný postupom podľa § 25 Tr. zák. ochraňoval svoje vlastnícke práva svojich nehnuteľností pred neznámym človekom, ktorý sa pohyboval po pozemku v spoluvlastníctve obžalovaného s neznámym úmyslom, čo obhajoba prirovnala ku konštantnej judikatúre platnej Českej republike v obdobnej veci a riešenej uznesením Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 6Tdo/339/2008 zo dňa 26.03.2008. Takto je napadnutý rozsudok, podľa odvolateľa, aj v rozpore s atribútmi rozhodovacej praxe v trestnom konaní, pokiaľ ide o represiu, individuálnu prevenciu a retribúciu. Samotnú výšku trestu považovala obhajoba za neprimeranú, keď pri ukladaní trestov nepostačovalo len dodržiavanie požiadavky zásady žiadneho trestu bez zákona, ale bolo nevyhnutné, aby bol trest primeraný trestnému činu, za ktorý je trest ukladaný. Odvolateľ navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a aby bol spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. c) Tr. por..

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08)

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005)

Aj z judikatúry Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. pri rešpektovaní zásady kontradiktornosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, boli objasnené všetky základné skutočnosti uvedené v § 119 Tr. por., a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a stručne s poukazaním najmä na, podľa jeho názoru, podstatnú skutočnosť, pre ktorú neuveril výpovediam časti svedkov uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa konštatuje, že toto rozhodnutie uvedené požiadavky spĺňa.

Skutkové zistenia sú v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný E. B. sa dopustil skutku opísaného vo výroku o vine odvolaním napadnutého rozsudku.

Obžalovaný E. B. sa obhajoval v podstate tým, že keď vo večerných hodinách prišiel na svoj pozemok, počul buchot, pri šope zbadal neznámu osobu, ktorá sa tam pohybovala a na ktorú zavolať: „kto je“, no

táto osoba mu neodpovedala, snažila sa utiecť, pričom prišla k nemu a napadla ho palicou. On sa bránil tak, že dvihol ruky a útok smerujúci na jeho hlavu zadržal na rukách. Útočník ho udrel až päťkrát po pravej ruke. Dostal to do predlaktia a zápästia a boli to silné údery. Poškodený, keď bol pri ňom, tak ho začal biť, začal ho boxovať s päšťami dva až trikrát. V jednej ruke mal poškodený pri tomto útoku hrable a druhou ho päšťou udieral a medzitým si prekladal hrable z pravej do ľavej ruky. Obžalovaný tak dostal aj do tváre, tiekla mu krv z nosa, aj na oblečení mal svoju krv. Po príchode polície na poškodenom nevidel žiadne zranenie. Jemu pritom krv z nosa išla len počas útoku, potom mu už krv netiekla. Na polícií už zranenia nosa vidieť neboli a krv z nosa mu zostala iba na prednej časti ruky. Vo väzbe mu už modriny tmavli. Oproti tomu obžalovaný poprel, že by poškodeného udrel, len dodal, že spadli na zem, lebo je tam nerovný terén a po zemi sa váľali, pričom on poškodenému nechcel ublížiť. Trval na tom, že on si nie je vedomý, že by poškodenému spôsobil nejaké zranenia.

K tomu, kedy zistil, že ide o poškodeného G. E., obžalovaný uvádzal rôzne skutkové okamihy. Tvrdil, že po tom, čo hneď v úvode k nemu osoba prišla a napadla ho palicou, snažila sa utiecť, no on ju zadržal a zápasili spolu na zemi, tak až potom mu táto osoba povedala, že je G. E.. On totožnosť poškodeného spoznal už podľa hlasu. Zároveň vo svojej výpovedi tvrdil, že totožnosť poškodeného spoznal, keď ho zadržal druhýkrát a tiež, že chytil poškodeného za košeľu a sťahol na zem, pričom vtedy už vedel, že je to sused E.. Dodal, že hoci ho poškodený prosil, aby políciu nevolal, tak poškodenému povedal, že počkajú na políciu, pričom mu tento nič nehovoril o tom, že má povolenie na vstup na pozemok od synovca obžalovaného. Obžalovaný potvrdil, že poškodeného G. E. pozná od svojho detstva, no tvrdil, že nevie, koľko má poškodený rokov a dodal, že poškodeného nikdy nenapadol, a že to poškodený, s ktorým mal aj pozemkové spory, napáda ľudí. Tiež tvrdil, že aj jeho synovec mal s poškodeným konflikt a preto nemohol dať poškodenému žiadne písomné povolenie. Dodal, že to písomné povolenie bolo falošné a urobené dodatočne, so synovcom sa málo vidí, nechce sa s ním rozprávať, má s ním nepriateľský vzťah, ktorý má on voči nemu z dôvodu pozemku, aj keď predtým mali priateľské vzťahy. Poškodený sa, podľa verzie obžalovaného, potom snažil utiecť z pozemku a znovu na obžalovaného zaútočil palicou, celkovo sa snažil utiecť trikrát, no on ho stále zadržal. Obžalovaný uvádzal, že poškodený rozprával policajtom, že to on zaútočil na neho a dokonca sa aj v čase, keď tam bol jeden z policajtov, poškodený pokúsil utiecť tak, že preskočil plot na svoju stranu a začal ťahať rebrík aj hrable, ktoré tam mal. Obhajobe obžalovaného ani odvolací súd neuveril. Obžalovaného priamo usvedčuje opakovaná výpoveď poškodeného G. E., ktorá bola zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní prečítaná za okolnosti, že v čase konania hlavného pojednávania menovaný poškodený svedok už nežil. K jednotlivým prečítaným zápisniciam o výpovedi tohto poškodeného mal na hlavnom pojednávaní tak obžalovaný, ako aj jeho obhajca, možnosť sa vyjadriť, čo príslušným spôsobom aj využili. Pokiaľ sa tak obžalovaný rozhodol nevyjadrovať k výpovedi jednej z prečítaných zápisníc o výsluchu poškodeného, ale sa vyjadroval jeho obhajca, neostáva nič iné, ako konštatovať vykonanie tohto dôkazu kontradiktórnym, zákonným spôsobom. Výpoveď poškodeného je súladná aj s poznatkami získaným znaleckým skúmaním o mechanizme vzniku jeho poranení, ktoré jednoznačne vylučujú, že by vznikli v dôsledku pádu poškodeného na zem a potvrdzujú výpoveď poškodeného, že mu vznikli v dôsledku úderov a kopov zo strany druhej osoby, ktorú od začiatku, od podania trestného oznámenia označil nepochybným spôsobom ako osobu obžalovaného E. B.. Ten mal na také napadnutie jednak motív a jednak aj príležitosť, keďže sa v čase a mieste činu nachádzal na mieste činu a zjavne bol jediný, kto od počiatku skutku do jeho ukončenia príchodom polície na miesto činu prišiel do kontaktu s poškodeným. Vo výpovediach poškodeného pritom ani odvolací súd nezistil závažnejšie rozpory. Obžalovaný, oproti výpovedi poškodeného, nejasne určil okamih, kedy potvrdil, že zasahuje práve proti svojmu susedovi, poškodenému E., ktorého len pred pár rokmi brutálne napadol pod vplyvom alkoholu a spôsobil mu závažné poranenia a s ktorým mal v čase skutku zlé vzťahy do tej miery, že pri predmetnej trestnej činnosti vravel poškodenému, že dokončí, čo začal a ktorému sa pritom vyhrážal zabitím, pričom zasadil poškodenému množstvo rán aj do oblasti hlavy.

Z výpovedí poškodeného jednoznačne vyplynulo, že na pozemok, ktorého podielovým spoluvlastníkom je aj obžalovaný, vstúpil na základe písomného súhlasu väčšinového spoluvlastníka, synovca obžalovaného D.. F. F.É., ktorý uvedené tvrdenie poškodeného potvrdil a potvrdzuje to aj listina obsahujúca taký súhlas. O pravosti tejto listiny a skutočnosti, že bola v čase predchádzajúcom predmetnému skutku, ani odvolací súd nemal pochybnosti, ktoré by boli podopreté nejakým relevantným dôkazom. Obe strany tohto povolenia existenciu a súlad jeho obsahu s ich vôľou osobne potvrdili. Oproti tomu obžalovaný nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval potrebu preverovania pravosti a obsahovej správnosti tohto písomného povolenia. Uvedené potvrdzuje, že poškodený mal v čase činu

právny titul, povolenie väčšinového vlastníka pozemku na vstup na tento pozemok. Tomuto neodporuje ani skutočnosť, že aj pri nerovnom podiele vlastníkov k spoločnému vlastníctvu veci, má aj väčšinový vlastník umožniť menšinovému spoluvlastníkovi spolurozhodovanie o nakladaní s vecou ako predmetom ich spoluvlastníckych práv. Porušenie tejto právnej povinnosti ale nezabavuje väčšinového spoluvlastníka jeho právneho postavenia ako osoby oprávnenej udeliť obdobný súhlas tretej osobe, v danom prípade na vstup na pozemok.

Pritom nebolo preukázané, že by sa poškodený na pozemku, na ktorý vstúpil, správal protiprávne, dopúšťal priestupku, či dokonca trestného činu. Poškodený prišiel na pozemok opraviť svoj plot a hoci obžalovaný poukazoval na to, že mal mať zbytočne so sebou aj hrable a nemohol opravovať podmurovku plotu, nebolo preukázané, že by konal v rozpore s tým, čo tvrdil, keď uvádzal, že na betónový základ dal gumu proti dažďu a uložil na fóliu tehly. Z jeho výpovede vyplýva, že za iným účelom na pozemok obžalovaného neprišiel, ani sa na ňom za iným účelom nezdržoval. Potvrďoval, že mal všetko hotové a všetko odniesol na svoju stranu pozemku a na strane obžalovaného mal už len rebrík a hrable, aby pohrabal pošliapanú trávu okolo plotu, no v tom momente ho obžalovaný chytil zozadu za krk, nevedel, či so špagátom alebo s povrazom a hodil ho na zem, kde ho opakovane hádzal o zem. Potom cítil údery a kopance do hlavy. Keď sa obžalovaného opýtal, čo to robí a či ho chce zabiť, obžalovaný mu povedal: „Hej, zabijem ťa, zabijem ťa“. Ešte obžalovanému hovoril, že na jedno oko nevidí a na druhé vidí slabšie, na čo mu obžalovaný povedal, že „ja to dokončím takto, že prídeš aj o druhé oko“. Potom ho začal mlátiť, pamätal si, že pri minulom útoku mu očnicu zlomil na pravej strane a poukázal na to, že teraz mu ju zlomil na ľavej strane. Obžalovaný ho mlátil a bil, až bol úplne mimo, lebo to boli údery viac menej do hlavy, bol škrtený, nemohol dýchať, kašlal. Obžalovaný ho bil, ťahal, prevracal a trvalo to dosť dlho, pričom poškodený cítil, že už nevládze, bol v šoku, mal otras mozgu z kopancov do hlavy a pritom mu obžalovaný opakoval, že ho zabije. Podľa poškodeného, hoci sa stmievalo a bolo šero, obžalovaný presne vedel, že je to on, pričom on obžalovaného spoznal nepochybne.

Podľa výpovede poškodeného, aj keď sa obžalovaného pýtal, čo to robí, že už končí a ide preč, obžalovaného odstrčil, tak obžalovaný zase prišiel k nemu a znova ho začal biť, kým nespadol. On prosil obžalovaného, aby ho nechal, lebo už bol bez seba. Napriek tomu, že prosil obžalovaného, aby ho nechal tak, že on odíde a skúšal ísť na rebrík, tak ho obžalovaný stiahol z rebríka a začal ho zase biť, pričom keď ho obžalovaný bil najviac, poškodený stratil vedomie. Keď sa prebral, obžalovaný mu vulgárne nadával, znova ho obžalovaný zdrapil a hodil o zem, opakovane ho kopal a bil, a to aj do druhého oka. Obžalovaný ho škrtil a kričal, že ho zadusí a že ho zabije a keď ho bil, obžalovaný mu hovoril, že to ešte dokončí. V minulosti ho totiž práve obžalovaný napadol, a to bez varovania a opakovane ho udieral, za čo bol obžalovaný aj odsúdený. Poškodený teda potvrdzoval, že sa snažil opakovane dostať sa po rebríku do svojej záhrady, no obžalovaný ho stále stiahol a pokračoval v bitke. Keď nakoniec prešiel na svoju stranu pozemku, volal manželke, potom prišla dcéra a policajti. Ponáhľal sa do záchranky, lebo sa bál, že vykrváca. V záchranke potom zvracal. Pri bitke ho obžalovaný vôbec nešetril. Aj košeľu mal potrhanú. Kopance a údery pästou smerovali do očí a do tváre. Počas útoku bol väčšinou na zemi alebo na kolenách, pričom popieral, že by niekedy udel obžalovaného, nikdy sa nebil. Poškodený potvrdzoval, že s otcom obžalovaného, aj s obžalovaným mali kvôli nehnuteľnosti spory aj v minulosti. Snažil sa ale obžalovaného si nevšimáť.

Pravdivosti výpovede poškodeného nasvedčuje aj výpoveď svedkyne F. G., dcéry poškodeného, ktorá na miesto činu prišla krátko po skutku a s poškodeným komunikovala. Potvrďovala, že otec jej hovoril, že mu obžalovaný stále kričal, že ho zabije a že nemá svedkov, že ho obžalovaný schmatol zozadu, že mu hovoril, že teraz dokončí to, čo začal pred 4 rokmi, a že ho mlátil pästami a že ho kopal, pričom na pozemku obžalovaného bol, lebo si chcel len niečo prikryť na plote, pričom ešte deň predtým, keď ho varovala, aby tam nešiel, jej poškodený povedal, že sa nemá báť, že má písomný súhlas od majiteľa. Vtedy videla otca zmäteného, skrvaveného. Napriek prítomiu videla policajtov a dokázala rozpoznať, o aké osoby sa jedná. Urobila fotografie poškodeného a potvrdzovala, že oko čo mal zranené pred 4 rokmi, mal zaliate úplne krvou, nemal okuliare, bol spuchnutý, ako keby to nebol on, nemohol prehítať a bolel ho krk, na hlave mal otvorenú ranu a mal zlomenú podočnicu. Jej výpoveď je súladná s výpoveďou poškodeného a v podstatnej časti zodpovedá aj lekárske odborné zistenému rozsahu a tak napriek blízkeho rodinnému vzťahu, nie je dôvod jej neveriť.

Ani výpovede svedkov - príslušníkov policajnej hliadky, ktorá sa bezprostredne po čine dostavila na miesto činu, nie sú dôkazmi, ktoré by znižovali dôvodnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku. Obaja

svedkovia potvrdzovali, že im svoju verziu po príchode na miesto činu podávali obžalovaný aj poškodený. Svedok L. J., príslušník OO PZ, na pozemku videl dve osoby, ako sa naťahujú, pričom jedna osoba, ktorú stotožnil ako poškodeného G. E., bola zakrvavená a druhá osoba bola bez zranenia, akurát mal zakrvavené oblečenie. Obžalovaný im pritom o týchto zraneniach tvrdil, že si ich E. spôsobil sám, keď spadol. Oproti tomu poškodený tvrdil, že mal povolenie od majiteľa pozemku, od synovca obžalovaného na vstup a že keď opravoval plot, lebo malo pršať, tak ho zozadu udrel obžalovaný, stiahol na zem, kopal. Keď pristúpili k tým osobám, dokázali rozoznať ich tváre, no zároveň uvádzal, že si museli svietiť baterkami. Svedok U. V., ktorý ako prvý vystúpil z policajného auta, keď J. parkoval auto, uvádzal, že keď prišli na miesto činu, videli dve osoby, poškodený, ktorý bol zranený na hlave, kde mal tržnú ranu na čele a bol celý od krvi, ležal na zemi a obžalovaný, ktorý nebol zranený, kľáčal na ňom a pustil ho až vtedy, keď oni, ako policajti, prišli bližšie. Svedok potvrdil, že mu poškodený vravel, že obžalovaný ho zozadu napadol, kopal ho, udieral a vyhrážal sa mu, že ho zabije. Na vzdialenosť 15 metrov bolo podľa svedka vidieť, či má niekto tričko alebo bundu, ale on osobu nedokázal rozoznať.

Svedok D.. F. F. potvrdil, že za nim poškodený prišiel, že si chce opraviť podmurovku na spoločnom plote s tým, že s obžalovaným je sa ťažko dohodnúť, pričom on mu bez problémov písomne udelil súhlas so vstupom na predmetný pozemok a ešte sa aj dohodli, že poškodený si môže použiť rebrík na vstup na tento pozemok, lebo svedok bol pracovne vyťažovaný a nemohol byť pri tom, ako to bude robiť. S obžalovaným nekomunikoval, vyhýbal sa mu pre osobné nezhody. Podľa svedka, nemá s obžalovaným ani priateľský ani nepriateľský vzťah. Z písomného povolenia na opravu podmurovky plota zo dňa 16.09.2020 vyplýva, že podpísaný svedok D.. F. F., ako väčšinový vlastník (4/6) s parcelným číslo XXX, XXX v F. Q. na ulici L. XX/XX, týmto povolil podpísanému susedovi G. E. opravu podmurovky plota v F. Q., L. XX.

Ďalším relevantným dôkazom boli poznatky získané z lekárskej správy F.. L. P. vypracovanej dňa 23.09.2020 o 23.38 hod., kedy sa poškodený podrobil lekárskeму vyšetreniu a kedy aj ošetrujúcej lekárke uvádzal, že ho napadol sused, kopal ho do hlavy a do krku. Objektívne pritom lekárka zistila udretie hlavy a krku, pomliaždenie tváre, zlomeninu očnice vľavo, početné tržné rany na hlave a na tvári, krvácanie z nosa, pomliaždenie dutiny ústnej, bolesti kostrče a početné škrabance na tele. Subjektívne úraz sama vyhodnotila ako ťažký s predpokladom liečenia asi 1 mesiac a zároveň vyžadujúci si práceneschopnosť a ústavnú liečbu.

Okresný súd potom správne, zákonne a odôvodnene zabezpečil vykonanie dôkazu výsluchom znalca F.. L. X., ktorý ako lekár - traumatológ, teda v rámci svojej znaleckej špecializácie, podal znalecký posudok č. 86/2020 a pred súdom uvádzal súladne s ním, že poškodený G. E. utrpel pri fyzickom incidente dňa 23.09.2020 zlomeninu ľavej očnice, početné tržno-zmliaždené rany na temene v čelovej oblasti vľavo, v okolí ľavého oka, utrpel aj otras mozgu, pomliaždenie krku, pomliaždenie chrbta a hrudníka vpravo, pomliaždenie driekovej oblasti, podvrtnutie ľavého členka a pomliaždenie predkolenia, a že práve kvôli týmto poraneniám bol až do 29.09.2020 hospitalizovaný v nemocnici, následne po prepustení absolvoval kontrolné vyšetrenia v Prešove kvôli zlomenine očnice, kontroly na chirurgickej a očnej ambulancii. Z lekárskeho hľadiska, vzhľadom na svoje subjektívne skúsenosti, všetky tieto poranenia hodnotil ako ľahké, priebeh liečby bol nekomplikovaný. Ide o súdneho znalca, ktorý ako taký má podľa súdu vyššiu kvalifikáciu ako lekár, ktorý znalcom súdnym znalcom nie je, a tiež to bolo v prospech obžalovaného, a preto aj odvolací súd prihliadal práve na závery tohto znalca, pokiaľ ide o povahu poranení z lekárskeho hľadiska.

Podľa uvedeného znalca, zranenia vznikli mechanizmom tupej pôsobiacej sily, a to tak, že hlava poškodeného bola zasiahnutá opakovanými údermi, čo mohlo spôsobiť jednak tržno-zmliaždenú ranu hlavy na temene hlavy, k tomu tiež zlomeninu očnice vľavo, tržné rany v oblasti ľavého oka, krvácanie z nosa. Týmto mechanizmom mohol vzniknúť aj otras mozgu. Pokiaľ znalec uviedol, že z medicínskeho hľadiska nie je možné určiť jednoznačne, či zranenia vznikli údermi pästou alebo kopnutiami, treba to vzhľadom na to, že vznikli mechanizmom tupej pôsobiacej sily, chápať tak, že mohli vzniknúť niektorým z nich alebo aj oboma spôsobmi. Pomliaždenie hrudníka a chrbta sa prejavilo odreninami a krvnými podliatinami, ktoré tiež mohli vzniknúť kopaním do tejto časti tela, no mohlo by vzniknúť aj nárazom o tvrdý predmet, resp. tuhý podklad. Pomliaždenie krku sa prejavilo dvomi krvnými podliatinami, ktoré idú kolmo na krk, vytvárajú škrtiaci pás, čo nezodpovedá škrteniu rukou, no mohlo by poranenie vzniknúť tak, že útočník chytil poškodeného zozadu za golier košele a stočením goliera a pritiahnutím mohol spôsobiť výsledný efekt na koži. Tu treba oponovať odvolacej námietke, ktorá uvedené popiera, pretože takýto

spôsob útoku mohol poškodený subjektívne vnímať ako škrtenie cudzím predmetom. Podvrtnutie členka mohlo vzniknúť chybným dostúpením na ľavú dolnú končatinu, mohlo by to vzniknúť, keď bol poškodený na rebríku a útočník ho strhol smerom dole, taktiež pri vzájomnom konflikte oboch účastníkov chybným došliapnutím. Pomliaždenia ľavého predkolenia mohlo vzniknúť tupým úderom, napr. kopnutím alebo tiež nárazom o tupý predmet. Stále treba mať na zreteli, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo k fyzickému násiliu.

Znalec tak z hľadiska svojej lekárskej odbornosti vyhodnotil mechanizmus vzniku predmetných poranení ako poranení, ktoré vznikli údermi päšťou, kopnutiami, škrtením krku a poukazoval na to, že vznik poranení nezodpovedá tomu, čo vo výpovedi uvádza útočník, čiže to, že v spôsobe svojej obrany sa bránil bitím hlava nehlava, keďže takáto sebaobrana by nespôsobila pomliaždenie krku, ako mal poškodený, ani pomliaždenie hrudníka a driekovej chrbtice a poranenia nezodpovedajú ani tomu, že by si ich poškodený mohol spôsobiť sám, napr. dôsledkom pádu. Tieto poranenia na základe ich rozsahu, presnej lokalizácie, rozmiestnenia poranenia hlavy až po členok nezodpovedajú tomu, aby boli spôsobené dôsledkom pádu poškodeného. Zranenia, ktoré utrpel poškodený, svedčia o tom, že útočník konal ofenzívne. Aj to je dôkaz, ktorý vylučuje opodstatnenosť obhajoby. Je to dôkaz, ktorý potvrdzuje hodnovernosť usvedčujúcej výpovede poškodeného a je v rade jedným z podstatných dôkazov, ktoré vecne a obsahovo podporujú odôvodnenosť výroku o vine.

V zásade nemožno nič objektívneho vytknúť ani odbornému záveru znalca o trvaní práceneschopnosti nepresahujúcej 42 dní, a to dobu 40 dní. Okrem toho, že bol poškodený od 23.09.2020 do 29.09.2020 obmedzený hospitalizáciou, kde podstúpil potrebné vyšetrenia, ošetrovanie rán zošitím, bol v tomto období sebestačný, no to súd hodnotí s výhradou, že následkom týchto poranení mal poškodený výrazný opuch v okolí ľavého oka, čo mu značne sťažovalo videnie, nedokázal sa sám spoľahlivo pohybovať a ani orientovať, vyžadoval zdravotnícku pomoc, a teda jeho sebestačnosť bola obmedzená. Navyše, znalec sám poukazoval na to, že po prepustení z nemocnice bol z hľadiska zlomeniny očnénice obmedzovaný tým, že nesmel fúkať nosom, konzumoval len mäkšiu stravu, celkovo v trvaní do 6 týždňoch a z titulu poranení hrudníka a driekovej chrbtice a ľavého členka, bol obmedzený pri fyzických aktivitách, dodržiaval kľudový režim, dá sa povedať, že celkovo 4 týždne bol len v domácom prostredí s minimálnym pohybom mimo domova bez fyzickej záťaže. Po prepustení z nemocnice bol tak sebestačný pre základné potreby a návyky, no ani vtedy nebolo jeho zdravie napravené, lebo celkovo do 6 týždňoch mal len kľudový režim a kvôli bolestiam užíval po dobu 4 týždňoch lieky na tlmenie bolesti, kde dominovali bolesti hlavy. Niet pochybností ani o výpočte bolestného.

Vo vzťahu k stavu, že došlo k hrozbe vzniku ťažkej ujmy na zdraví poškodeného, z právneho hľadiska je potom kľúčovým medicínsky odborný záver znalca, ktorý poukázal na to, že poranenie ľavého oka bolo síce z medicínskeho hľadiska ľahkým poranením, ale vznik zlomeniny, akú mal poškodený, bol spôsobený tým, že tlak na oko spôsobí potom zlomeninu očnénice v tých najtenších miestach, pričom v oblasti hornej časti očnénice už ide o oblasť životne dôležitú, lebo ide o väzbu na oblasť spodiny lebečnej, kde je už uložený mozog a tento je súčasťou centrálného nervového systému, a preto takýto útok mohol okrem spôsobeného otrasu mozgu spôsobiť aj vážnejšie poranenie mozgu, keď podľa rozsahu postihnutia mozgu by sa mohlo jednať aj o poranenie ťažké. Navyše znalec dodal, že aj pri dlhšom škrtení a vyššej intenzite mohlo dôjsť k ohrozeniu života viacerými mechanizmami. Tieto skutočnosti spojené so zameraním, intenzitou, početnosťou úderov, resp. kopov, ktoré obžalovaný proti poškodenému užil opakovane a zjavne dôrazne, keďže sa mu pritom dokonca vyhrážal zabitím s vyhrážkami zabitím, nasvedčujú priamemu úmyslu páchatel'a pokúsiť sa poškodenému bezohľadne spôsobiť až ťažkú ujmu na zdraví.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo nepochybne aj to, že obžalovaný dlhodobo poznal poškodeného, minimálne z trestnej veci Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/139/2017, v ktorej bol obžalovaný práve pre predchádzajúci útok na poškodeného G. E., a tak musel poznať dátum narodenia, a teda aj vek poškodeného v čase predmetnej trestnej činnosti. Zjavne vnímal túto skutočnosť, pričom sa vek poškodeného odzrkadľoval na rozhodnutí obžalovaného ako inej, mladšej osoby, ktorá by chcela na poškodeného zaútočiť, v očakávaní príslušného stupňa odporu. Objektívne, podľa znaleckého vyjadrenia spomenutého znalca, poškodeného, ktorý mal v dobe incidentu 68 rokov, telesná konštrukcia a celkovo fyzická aktivita nezodpovedala tomu, aby mal mierne zdatný mladší človek z neho rešpekt, že mu ublíži. Obžalovaný ako mladší, v dobe incidentu 47-ročný bez zdravotných ťažkostí, navyše po požití alkoholu, ktorý ako je všeobecne známe, obvykle agresivitu posilňuje, vedel o vyššom veku

poškodeného a jeho zraniteľnom postavení v dôsledku tohto veku, a práve kvôli tomu sa rozhodol zneužiť situáciu, že mal poškodeného, s ktorým mal aj osobné nezhody, na pozemku zaútočil na neho, najprv odzadu, potom spredu, údermi, kopancami, a to aj keď sa poškodený útek snažil opakovane dostať z dosahu jeho útoku.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval na to, že je v nemocnici zamestnaný ako sanitár a zamestnávateľ ho hodnotí ako zodpovedného a svedomitého bez porušovania disciplíny a predpisov a ani z miesta bydliska nebolo zistené, že by jeho správanie bolo prerokúvané komisiou verejného poriadku, nevyklučuje to závery, ktoré na podklade vyšetrenia duševného stavu obžalovaného učinil znalec F. E., znalec z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatria, ktorý medzi podklady pre vypracovanie znaleckého posudku uviedol uznesenie, ktorým bol do konania ako znalec pribratý, predmetný vyšetrujúci spis a znalecký posudok 38/2017 F. T. J. zo dňa 18.06.2017, no ktorý na čl. 18 svojho znaleckého posudku zároveň uviedol aj to, že vyšetrenie duševného stavu obžalovaného bolo vykonané 11.12.2020 v ÚVV Prešov a pri ňom popísal rodinnú a osobnú anamnézu, návyky, súčasné obtiaže, vyjadrenie obžalovaného k veci, prítomný stav psychický a svoj diagnostický záver, teda relevantné okruhy tém, ktoré jednoznačne nasvedčovali vykonaniu vlastného psychiatrického vyšetrenia obžalovaného, a to v čase 15.01.2021, teda výrazne neskôr ako svoj znalecký posudok podala F. J..

Bez hodnoverného podkladu bola teda odvolacia námietka obžalovaného, že by znalec F. E. postupoval bez schválených testov, ktoré sú na to určené a že zdravotný stav obžalovaného neskúmal a len vychádzal zo záverov znalkyne F. J., voči ktorej obžalovaný prezentoval výhrady a že by zdravotný stav obžalovaného najlepšie poznal F. G. O., u ktorého, ako obžalovaný uvádzal, absolvoval liečbu v dĺžke 13 mesiacov. Obžalovanému pritom nebola napadnutým rozsudkom uložená žiadna forma ani druh ochranného liečenia, a tak námietky voči obžalovaného v tomto smere sú irelevantné. Agresívnej, násilnej povahy skutku zodpovedajú aj údaje týkajúce sa povahy osoby obžalovaného. Je nehodnoverným, že by vzhľadom na poznatky získané z vyšetrenia duševného stavu obžalovaného, jeho osoba vylučovala možnosť spáchania trestného činu práve ním. Podľa znalca F. E. E. a jeho znaleckého posudku č. 4/2021, v čase skutku sa jednalo o intoxikáciu alkoholom v úrovni strednej ťažkej opilosti.

Zo záveru znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/2395 vyplýva, že na hrabliach poškodeného zaistených na mieste činu neboli zviditeľnené žiadne upotrebitelné daktyloskopické stopy. Z obsahu znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/2395 vyplýva, že na porisku hrablí a na tráve, z ktorých bolo odobraté biologické stopy, bola zistená prítomnosť DNA poškodeného G. E.. Na hrabliach sa nachádzala aj DNA inej, nezistenej osoby. Niet sporu o tom, že preskúmané hrable patrili poškodenému, ktorý ich užíval aj v čase skutku a že si ich na miesto činu priniesol. Obžalovaný mal na rukách zranenia, no nebolo preukázané, že by ich utrpel po, ako sám uvádzal, opakovaných a silných úderoch hrablami, keď ho mal nimi udierať poškodený. Ten to opakovane poprel a javí sa byť aj nelogickým, že pokiaľ by sa obžalovaný, ako uvádza, ubránil opakovanému útoku poškodeného, že by zároveň neodstránil hrable z dosahu poškodeného. Poškodený vôbec netvrdil, že by ho obžalovaný udieral pomocou týchto hrablí, čo zodpovedá výsledku, že na nich nebola nájdená DNA obžalovaného. Navyše, nebolo preukázané, že by poranenia obžalovaného boli spôsobené úderom cudzieho predmetu, ako sú napr. hrable.

Súd tiež na hlavnom pojednávaní prečítal obsah zápisnice o obhliadke miesta činu na ulici L. XX, F. Q., ktorá bola vykonaná dňa 23.09.2020 od 21.40 hod. do 22.40 hod. Z ohliadky vyplynulo, že na tráve na ploche asi 2,4 metra vo vzdialenosti asi 4,1 metra napravo od rodinného domu sa nachádza asi 10 krvných stôp, naľavo smerom k stene rodinného domu sa nachádza šiltovka bielej farby, na ktorej sa nachádza tekutina červenej farby, od steny domu vo vzdialenosti 2 metre sa nachádza krvná stopa a okuliare a týmto smerom k susednému plotu sa nachádzajú 3 krvné stopy, pričom jedna krvná stopa je na múre plotu. Naľavo asi vo vzdialenosti 1,5 metra sa nachádzajú hrable o dĺžke 78 cm, pričom vedľa hrablí sa nachádza opretý drevený rebrík o výške 110 cm a šírke 43 cm. Vyplýva z nej miesto, na ktorom k potýčke obžalovaného s poškodeným došlo a pravdivosť tvrdenia poškodeného o snahe opraviť plot, nie je diskvalifikovaná, naopak, vidno gumu založenú tehliami. Pokiaľ obžalovaný namieta, že nebol skúmaný pôvodca týchto krvných stôp, treba dodať, že zároveň popisoval svoje poranenia spôsobom, že je výrazne pochybné, že by bol práve on ich pôvodcom, no oproti tomu, podľa odvolacieho súdu, s ohľadom na povahu a rozsah krvácajúcich rán poškodeného vrátane svedectva oboch zasahujúcich

policiajtov, je týmito dôkazmi podporovaná výpoveď poškodeného, že bol na pozemku obžalovaným intenzívne a opakovane napádaný napriek tomu, že sa snažil nezostať na mieste a odísť preč po pripravenom rebriku. Pritom krvné stopy neboli nájdené v bezprostrednej blízkosti objektu, o ktorom obžalovaný tvrdil, že mal byť poškodeným, ako údajným zlodejom, napadnutý.

Zo zápisnice o prehliadke tela obžalovaného zo dňa 24.09.2020 o 14.00 hod. vyplýva opuchnuté zápästie a opuchnutý lakeť, čo je nepomerne k zraneniam poškodeného miernejšie. Takémuto záveru nasvedčuje aj skutočnosť, že pri vstupnej prehliadke vykonanej u obžalovaného lekárou Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov dňa 28.09.2020, bola zistená modrina na ľavom lakti a modrina na ľavom predlaktí, ktoré si nevyžadovali lekárske ošetrenie. Ako bolo uvedené, znaleckým skúmaním nebolo potvrdené, že by išlo o obranné poranenia, a tak odvolací súd nemohol prisvedčiť obhajobe obvineného, že by išlo o poranenia, keď nastavil ruky, aby nebol hrabľami zasiahnutý do hlavy, keď na neho, podľa jeho výpovede, mal útočiť poškodený.

Dôkazy o volaní obžalovaného na tiesňovú linku 158, ako aj prepis týchto nahrávok, ktorý je totožný s ich zvukovým obsahom v čase od 19.42 hod. do 19.54 hod. neznamená, že by usvedčujúci reľazec dôkazov bol zásadne narušený. Keď totiž z nich vyplýva, že obžalovaný polícii v nich tvrdil, že v záhrade zachytil človeka, zadržal ho a oznámil adresu miesta, vôbec z nich nevyplýva, že by obžalovaný sa sťažoval na nejaké útočné správanie sa zadržaného človeka, nevyplýva ani oznámenie totožnosti takej osoby, hoci ako bolo uvedené vyššie, obžalovaný už počas útoku spoznal totožnosť poškodeného a odvolací súd považuje za nelogické, aby obžalovaný, v prípade tak dôrazného útoku ako popisoval zo strany poškodeného, neoznámil, že je, či bol pod takým útokom. Opakovanie volaní polícii svedčí skôr o tom, že obžalovaný mal situáciu pod kontrolou a teda, že si skôr vytváral situáciu, aby následne mohol prísť s obhajobou o napadnutí jemu neznámym človekom, ktorého našiel neoprávnene pohybovať sa na svojom pozemku ako potencionálneho zlodeja.

Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam možno dodať nasledovné. Hodnotenie dôkazov bolo realizované súdom prvého stupňa postupom podľa § 2 ods. 12 Tr. por.. Podaním obžaloby na súd bolo ukončené prípravné konanie, súd pri voľbe dôkazov, ktorých vykonanie na hlavnom pojednávaní zabezpečil, rozhodol samostatne, nezávisle a nestranne, pričom odvolací súd nezistil, že by napadnutému rozsudku predchádzalo závažné porušenie procesných predpisov. Námietky obžalovaného proti konajúcemu sudcovi JUDr. Fujerikovi boli založené na namietaní procesného postupu a neboli vznesené bezodkladne a ako také nemohli byť podkladom pre rozhodovanie o prípadnom vylúčení sudcu z vykonávania úkonov trestného konania, lebo Trestný poriadok o nich neumožňuje rozhodovať /§ 32 ods. 6 Tr. por./.

Pokiaľ odvolateľ odkazuje na uznesenie Najvyššieho soudu České republiky sp. zn. 6Tdo339/2008 zo dňa 26.03.2008, v ňom bolo vyslovené, že v prípade tzv. intenzívneho excesu o nutnú obranu nepôjde len vtedy, keď čin obrancu celkom jasne, očividne a nepochybné nezodpovedá všetkým rozhodujúcim okolnostiam charakterizujúcim spôsob útoku a že len neprímeranosť konania obrancu nestačí, ak nejde o neprímeranosť (voči spôsobu útoku) celkom zjavnú, a to z hľadiska obrancu. Nutná obrana je tak v zmysle tohto rozhodnutia Najvyššieho soudu ČR vylúčená z dôvodu tzv. intenzívneho excesu a Najvyšší súd vytkol, že v uvedenej trestnej veci sa sudy nižších stupňov zaoberali len otázkou primeranosti obrany a zohľadnili navyše len otázku spôsobených zranení poškodeného.

Z vykonaného dokazovania v predmetnej trestnej veci ale vyplynulo, že vo vzťahu k uvedenému českému rozhodnutiu, nejde o obdobnú povahu prípadu. Jednak sa odvolací súd nezaoberal primeranosti prípadnej obrany obžalovaného len na doplnenie, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že konaniu poškodeného predchádzal fyzický násilný útok obžalovaného, ktorý pokračoval intenzívnym napádaním poškodeného, aj keď sa tento opakovane ocitol na zemi a objektívnym znaleckým dokazovaním bolo zistené, že ani utrpené poranenia nenasvedčovali tomu, že by obžalovaný konal obranným spôsobom, naopak bolo potvrdené, že obžalovaný konal útočne. Z pohľadu uvedeného rozhodnutia Najvyššieho soudu ČR, v prejednávanej prípadnej veci dospel odvolací súd k záveru, že obžalovaný konal mimo medzí nutnej obrany a jeho motívom bolo poškodenému ublížiť na zdraví aj za cenu prípadnej ťažkej ujmy na zdraví.

Z ustanovenia odsekov § 25 Tr. zák., ktorý upravuje jednu z okolností vylučujúcich protiprávnosť, nutnú obranu, vyplýva, že čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem

chránený týmto zákonom, nie je trestným činom. Nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu a ten, kto odvracia útok takým spôsobom, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia. Ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nebanlivosti, ak omyl spočíva v nebanlivosti.

Pri nutnej obrane ide o odvrátenie nebezpečenstva, ktoré vzniká útokom človeka, pričom obrana je namierená proti útočníkovi. V prejednávanej trestnej veci nebolo preukázané, že by zranenia poškodeného vznikli ako dôsledok odvracania nebezpečenstva obžalovaným. Nebolo jednoznačne preukázané, že by na neho poškodený útočil. Naopak, bol to obžalovaný, kto poškodeného ako prvý napadol a urobil tak, keď k nemu poškodený stál chrbtom. Pri nutnej obrane tak nebol skutkový základ pre splnenie ďalšej podmienky, a to, že nutná obrana smeruje proti útočníkovi a spravidla postihuje jeho telesnú integritu, pričom musí prebiehať súčasne s útokom, lebo ak útok už skončil, môže ísť o odplatu, ktorá nie je nutnou obranou. S ohľadom na spôsob útoku obžalovaného na poškodeného /útočil opakovane, dôrazne, smerujúc zásahy najmä do hlavy, použijúc proti prestárlemu poškodenému údery a kopy, škrtenie, sťahovanie na zem/, na miesto a čas útoku /nešlo o odľahlé miesto, ale o pozemok, ktorý obžalovaný poznal, poznal teda aj to, čo by bránilo poškodenému z neho sa vzdialiť, čo vrátane času skutku zakladalo nespornú výhodu práve obžalovanému/, okolností vzťahujúcich sa na osobu útočníka alebo na osobu obrancu /obžalovaný už v neďávnej minulosti fyzickým napadnutím prekonal poškodeného, je vekovo mladším od poškodeného a jeho zdravotný stav mu rovnako poskytoval výhodu v zápase/. Obžalovaný pritom nekonal v omyle a ani v silnom rozrušení. Opakovane volal políciu a mal zjavný prehľad o tom, ako s poškodeným naloží. V jeho konaní nebol ani zmätok, ani strach či zľaknutie.

Nemožno sa stotožniť s názorom obžalovaného, že by sa proti nemu viedlo nezákonné trestné konanie, že by mu orgány činné v trestnom konaní upierali nerušené užívanie a uplatňovanie jeho vlastníckych práv k pozemku, ktoré ako občan SR má garantované a ukotvené v Ústave SR.

Z fotodokumentácie z obhliadky dotknutého plotu vyplýva stav, ktorý popísal poškodený a ktorý nasvedčuje, že plot v časti, ktorý opravoval, je upravený bez toho, aby oprava plotu nebola dokončená. Poškodený uviedol, že mal hrable, ktorými chcel pohrabať trávu, keď ho obžalovaný napadol. Obžalovaný nepredložil dôkaz, ktorý by tento stav vyvracal, a tak niet dôvodu neveriť poškodenému, že práve ukončil opravu plotu, keď bol obžalovaným napadnutý. Niet teda dôkazu, že by poškodený mal hrable na úmysel kradnúť. Poškodený preliezol plot na rebríku, pohyboval sa po určitú dobu pri oprave plotu aj na pozemku obžalovaného, kde, ako uviedol, prácu dokončil, pričom pri útoku obžalovaného spoznal. Je teda nedôvodné vyvodzovať, že nemohol za tmy opravovať oplotenie bez svetla.

Práve tým, že podľa znaleckého posudku sa pomliaždenie krku prejavilo dvomi podliatinami, ktoré idú kolmo na krk, zodpovedali tieto stopy škrteniu špagátom alebo povrazom, ktorý sa na krk pre tento účel zakladá práve kolmo na krk.

Niet dôkazu o tom, že by si zranenia spôsobil poškodený sám, či žeby mu ich spôsobil zasahujúci policajt. Z výpovedí oboch týchto svedkov opak nevyplýva. Oproti tomu z opakovanej výpovede poškodeného E. vyplýva, že len a práve obžalovaný, ho v čase a mieste činu napadol spôsobom, z ktorého mu vznikli zistené poranenia.

Postup okresného súdu, ktorý odmietol vykonať dôkazy, bol odôvodnený a zodpovedal požiadavkám ustanovenia § 272 ods. 3, prvá veta, Tr. por., podľa ktorého, súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi.

Ani odvolací súd nemohol obžalovanému vyhovieť a odmietol vykonať na verejnom zasadnutí navrhované dôkazy, pretože pokiaľ ide o návrh na doplnenie dokazovania grafologickým rozborom povolenia na vstup poškodeného na pozemok obžalovaného jeho rozborom z hľadiska času a podpisu D.. F., už súd prvého stupňa poukázal na iné, s tým súvisiace dôkazy, a to z výpovede D.. F., F. G. a U. V. vyplýva, že svedkyňa F. G. týmto povolením disponovala dňa 23.09.2020 bezprostredne po skutku. Samotný poškodený, ako aj D.. F., boli k okolnostiam a obsahu tohto dôkazu dostatočne vypočutí a oznámili skutočnosti, z ktorých je zrejmé, že k predmetnej dohode, ktorou D.. F. umožnil poškodenému

pred skutkom vstup na pozemok, ktorého bol väčšinovým spoluvlastníkom, a to za účelom, ktorý súvisel s opravou plota poškodeného. Obžalovaný neuviedol oproti tomu žiadnu skutočnosť, ktorá by zásadne spochybňovala obsah predmetného povolenia. Ani odvolací súd nemal opodstatnený dôvod pochybovať o záveroch znalca F. X., keď žiadna zo strán trestného konania neuvádzala minimálne na roveň odbornej argumentácie znalca také skutočnosti, ktoré by jeho odborné závery spochybňovali. Preto nenastala situácia uvedená v ustanovení § 146 Tr. por., podľa ktorej, ak vzniknú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku alebo ak je znalecký posudok nejasný alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie alebo doplnenie posudku. Ak by to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca.

Zaoberať sa výpisom hovorov a ich prepismi z 23.09.2020 medzi poškodeným a jeho dcérou F. G., je vzhľadom na ich čas v súčasnosti nerealizovateľné. Navyše o okolnostiach a obsahu tohto telefonického spojenia vypovedali už poškodený a jeho dcéra osobne. Obžalovaný neodôvodnil nevyhnutnosť vykonania konfrontácie medzi poručníkom G. a obžalovaným. Pokiaľ by sa aj mala týkať povesti obžalovaného v obci, o tejto mal súd dostatočné poznatky správy obce samotnej. Svedkyňa G. v tomto smere v podstate uvádzala len svoj osobný názor na obžalovaného, nakoľko neuvádzala také konkrétne skutočnosti, ktoré by bolo možné preveriť. DNA zaistené na mieste činu boli dostatočne podrobne skúmané a znalecký ústav dospel k nespochybniteľným záverom. Osobitne to platí pre návrh na preskúmanie DNA, ktorá bola zaistená na hrabliach popri DNA poškodeného. Preskúmať DNA z oblečenia obžalovaného, teda z jeho riflí, ktoré mal na sebe v čase skutku, sa vzhľadom na jeho výpoveď o tom, že aj on krvácal, javí rovnako nadbytočnú. Výsluch vyšetrovateľa K. v štádiu konania pred súdom, ktorý zabezpečuje vykonávanie dokazovania nezávisle a nestranne a ktorý nebol svedkom predmetnej trestnej činnosti a v situácii, keď obžalovaný sa mohol opakovanne v konaní pred súdom vyjadriť k dôkazom, na ktoré následne súd pri svojom rozhodovaní prihliadal, považuje odvolací súd aj s prihliadnutím na predmet trestného konania za zjavne nadbytočný. Rekonštrukciu prípadu vzhľadom na množstvo vykonaných dôkazov ani odvolací súd nepovažoval za potrebnú. O priebehu skutkového deja z pohľadu obžalovaného a poškodeného, keď iných svedkov skutku nebolo, mal súd dostatok informácií práve z ich opakovaných výpovedí, ktoré pojednávajú aj o samotnom pohybe uvedených osôb po pozemku. Úmrtím poškodeného by rekonštrukcia navyše bola neúplná. Obžalovaným navrhované dôkazy sa teda týkali buď okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi.

V súlade s ustanovením § 123 ods. 1 písm. e) Tr. zák., ťažkou ujmom na zdraví sa na účely Tr. zák. rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je poškodenie dôležitého orgánu.

Za poškodenie dôležitého orgánu sa považuje len také porušenie niektorého z telesných orgánov, pri ktorom vzniká nebezpečenstvo pre život alebo iný závažný dlhotrvajúci následok (napr. pomliaždenie mozgu, poranenie miechy, poranenie dýchacích ciest, poranenie dôležitých vnútorných orgánov, akými sú srdce, ľadviny, slezina).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že konaním obžalovaného ako páchatela, nebol dokonaný trestný čin, lebo uvedený účinok v rámci spôsobeného následku nebol spôsobený, no z jeho konaní vyplynulo, že jednoznačne bezohľadnými opakovanými údermi a kopami smerujúcimi proti hlave poškodeného, pri ktorých mu spôsobil poranenia vrátane otrasu mozgu, zlomeniny ľavej očnénice, početných tržnozmliaždených rán hlavy na temene, v čelovej oblasti vľavo a v okolí ľavého oka, sledoval zámer ho hoci aj spôsobiť. Jeho konanie bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle spáchať trestný čin, no nedošlo k dokonaniu trestného činu. Trestnosť jeho skutku nezanikla, pretože dobrovoľne ani neupustil od ďalšieho konania potrebného na dokonanie trestného činu a neodstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutého pokusu, ani neurobil o pokuse trestného činu oznámenie orgánu činnému v trestnom konaní alebo Policajnému zboru v čase, keď nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutého pokusu, sa mohlo ešte odstrániť.

K správnosti právnej kvalifikácie obdobných skutkov ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. vo vzťahu k útokom na hlavu poškodeného a pokusu ťažkej ujmy na zdraví, možno odkázať na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ako je napr. uznesenie sp. zn. 2Tdo/34/2018 zo dňa 25.09.2018 /ujma na zdraví v podobe otrasu mozgu I. stupňa, tržne zmliaždenú ranu záhlavia napriek doby liečby a narušenia obvyklého spôsobu života poškodeného

v trvaní 20 dní/, či uznesenie sp. zn. 6Tdo/80/2019 zo dňa 09.09.2020 /ujma na zdraví v podobe otrasu mozgu ľahkého stupňa, tržne zmliaždené rany v temnej oblasti hlavy, pomliaždenie tváre s maximom v okolí ľavej očné, pomliaždenie ľavého oka napriek doby liečby v celkovej dĺžke 35/, v ktorých dovolania obvinených boli odmietnuté. Tak ako v uvedených prípadoch, aj v predmetnej trestnej veci bolo preukázané, že úmysel obžalovaného smeroval k spôsobeniu závažnejšieho následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví, čomu nasvedčuje spôsob útoku, jeho opakovanie, zameranie, intenzita, ktoré sa prejavila množstvom zranení za okolnosti, že v nedávnej minulosti obžalovaný už spôsobil poškodenému viaceré poranenia aj v oblasti hlavy a pri predmetnom útoku sa vyhrážal zabitím a „dokončením toho, čo začal“.

Nebolo tak rozhodujúce, že práceneschopnosť poškodeného, počas ktorej porucha zdravia závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného nedosiahla hranicu 42 kalendárnych dní, ako to vyžaduje pre splnenie podmienky uvedenej v § 123 ods. 3 písm. i) Tr. zák. Trestný zákon v ustanovení § 123 ods. 4.

Okresný súd teda na podklade skutkového stavu zisteného v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie, správne uznal obžalovaného vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2, písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák..

Podľa § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatelja spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatelja, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák., trest má postihovať iba páchatelja, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Je nutné prisvedčiť dôvodnosti výroku o treste, pretože zohľadnil tak pri druhu, ako aj výmere všetky všeobecné aj individuálne zásady platné pre ukládanie trestov.

Okresný súd správne vychádzal z neprítomnosti okolností uvedených v § 36 Tr. zák. a rovnako správne zohľadnil prevahu dvoch príťažujúcich okolností. Zodpovedá skutočnosti, že obžalovaný spáchal v jednočinnom súbehu predmetný zločin v štádiu pokusu a predmetný prečin, čím bol odôvodnený postup uvedený v § 41 ods. 1 Tr. zák. a úprava trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zák.. Recidíva obžalovaného vyjadrená v zohľadnení príťažujúcej okolnosti podľa § 37 ods. m) Tr. zák. v podobe nezahladených odsúdení plynie z aktuálneho odpisu Registra trestov GP SR. Na tieto odsúdenia je nevyhnutné prihliadať, pretože nedošlo k ich zahladeniu a trestná činnosť, za ktorú bol obžalovaný odsúdený, je obdobná predmetnej trestnej veci, pričom bola obžalovaným spáchaná v nedávnej dobe pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti, a dokonca obžalovaný pri nej útočil aj na toho istého poškodeného ako v prejednávanej trestnej veci. Z hľadiska osoby obžalovaného navyše nemožno prehliadnuť ani to, že obžalovaný sa už v minulosti do rozporu so záujmom Trestného zákona na ochrane ľudského zdravia dostal, keďže bol rozsudkom Okresného súdu sp. zn. 7T/39/2007 zo dňa 17.12.2007 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák..

Treba poukázať najmä na to, že rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/139/2018 zo dňa 19.12.2018, právoplatne toho istého dňa bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. za skutok, že dňa 02.09.2016 v čase asi o 21.00 hod. v Malom Slavkove, okr. Kežmarok, na rázcestí miestnej komunikácie smerujúcej na ulicu Družstevnú, pod vplyvom požitého alkoholu, po predchádzajúcom slovnom rozhovore, napadol poškodeného G. E.O. tak, že ho udral najmenej trikrát päťou do oblasti tváre, poškodený G. E. po úderoch spadol do odtokového kanála pri ceste a keď sa snažil postaviť a vyškriabať von z kanála, tak ho kopal do tela a bil rukami do oblasti hlavy a tváre, čím takto poškodenému G. E. spôsobil zlomeninu očné, (zlomenina vnútornej steny a spodiny pravej očné), trieštivú otvorenú zlomeninu nosa s posunom úlomkov, tržnú ranu pri koreni nosa, poranenie rohovky pravej očné, (erózia), početné pomliaždenia tváre vpravo, pomliaždenia vlasatej časti hlavy vpravo (spánková časť, temenná časť) pomliaždenie ľavého ramena, pomliaždenie ľavého predlaktia, zranenia ľahké s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 5 týždňov. Okresný súd Kežmarok vzhľadom na trest

uložený v konaní vedenom pod sp. zn. 9T/79/2017 upustil v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 7T/139/2018 od uloženia súhrnného trestu.

Pred vyhlásením tohto rozsudku pritom obžalovaný spáchal pod vplyvom alkoholu ešte jeden násilný obdobný trestný čin, za ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/79/2017 zo dňa 16.11.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/9/2018 zo dňa 07.06.2018 uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. za skutok, že dňa 02.05.2017 v čase okolo 21.00 hod., po príchode do miesta trvalého bydliska na adrese F. Q., E. XXX/XX, H.. A., keď mal byť pod vplyvom alkoholických nápojov, začal kričať na svoju matku T. B., nar. XX.XX.XXXX, že jej dáva ultimátum, že ak k nim bude chodiť jej zať F. F., tak ju aj jej zaťa zabije, v dôsledku čoho, z obavy o svoj život a zdravie, sa T. B. zamkla v spálni, keďže tento sa jej od roku 2006 viackrát vyhrážal, pod vplyvom alkoholických nápojov jej vulgárne nadával, pľul na ňu. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov vykonal dňa 03.03.2018 v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Bolo mu pritom uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou, ktorého forma bola dňa 13.05.2019 zmenená na ambulantnú.

Z uvedených dôkazov vyplynulo, že obžalovaný už raz poškodeného G. E. fyzicky napadol, a to obdobne bezohľadne, pri ktorom poškodeného napádal, aj keď sa tento nachádzal na zemi a na obžalovaného nijako neútočil. V predmetnej trestnej veci znova, hoci spoznal totožnosť poškodeného, pokračoval v útokoch na poškodeného už aj s vyhrážkami zabitím, pričom zjavne vedel, že mu v minulosti také zranenia spôsobil, a že poškodený sa narodil už v roku 1952, že má o 4 roky viac ako v predchádzajúcom prípade, a teda, že poškodený bude zraniteľnejší v dôsledku svojho veku, ktorému zodpovedala aj jeho vedomosť o zraneniach, ktoré poškodenému v minulosti spôsobil a ktoré chcel znásobiť, keď sa na adresu poškodenému pri útoku vyjadroval, že ho zabije a dokončí to. Keď zbadal na svojom pozemku v nočnej dobe postavu, ku ktorej sa priblížil, bez toho, aby túto osobu vyzval, na ňu odzadu zaútočil a keďže išlo o poškodeného, ktorý bol jeho bezprostredným susedom a ktorého napadol už v nedávnej minulosti, už v tomto okamihu nepochybne vedel, že môže ísť práve o osobu poškodeného, a pokiaľ nie, tak bezprostredne po tomto prvotnom útoku sa nepochybne presvedčil o totožnosti poškodeného, pričom z následného priebehu útoku vyplynulo, že jeho dôraznosť a bezohľadnosť ešte zvýšil. Zjavne podľahol svojmu hnevu adresovanému konkrétne na osobu poškodeného G. E., namiesto toho - pokiaľ si skutočne myslel, že chytil zlodeja - aby tohto primeraným spôsobom zadržal. V konaní obžalovaného odvolací súd nezistil konanie, ktorým by tento skutok spáchal v omyle o tom, že koná v nutnej obrane.

Obžalovaný vedel, že poškodený má okrem iných zranení z minulosti poranené jedno oko, napriek tomu poškodeného udieral do oblasti druhého oka, ktoré poranil a pokúsil sa bezohľadným útokom na hlavu poškodeného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Okresný súd správne prihliadal aj na osobu obžalovaného, jeho postoj k trestnej činnosti, spôsob a okolnosti trestnej činnosti, absenciu súcitu s poškodeným, absenciu úsilia spôsobiť mu čo najmenšie poranenia. Vyjadrenia obžalovaného pri skutku o tom, že dokončí, čo začal pri minulom útoku, svedčia o odsúdeniahodnom motíve, ktorý sa tak zaradil medzi skutočnosti vedúce k spoločenskej potrebe ukladať trest v hornej polovici zvýšenej trestnej sadzby.

Ani odvolací súd nezistil zákonné dôvody pre mimoriadne zníženie trestu. V rámci zvýšenej trestnej sadzby v rozsahu úhrnného trestu odňatia slobody od 7 rokov a 4 mesiace do 12 rokov vychádzajúc z ustanovenie § 155 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák., je tak úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov zákonný, odôvodnený a primeraný. V takto uloženom treste boli zohľadnené aj priaznivé poznatky o správaní sa obžalovaného vyplývajúce zo správy Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov, z pracovného posudku Nemocnice Poprad, a. s., zo správy o povesti obžalovaného z miesta bydliska a z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR.

Okresný súd nepochybil ani pri rozhodnutí o spôsobe výkonu tohto trestu odňatia slobody a zákonne, odôvodnene a primerane, vychádzajúc z ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Takto uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukládanie v zmysle § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák., vysokej závažnosti spáchanej trestnej činnosti vyplývajúcej zo spôsobeného následku, zo spôsobu spáchania činu, zodpovedá pomeru poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, ako aj usporiadaným pomerom obžalovaného a menej priaznivým možnostiam jeho nápravy.

Zodpovedá aj záujmu na individuálnej a generálnej prevencii a je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia trestných činov obžalovaného spoločnosťou.

Nakoľko odvolací súd ani vo výrokoch o náhrade škody, ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.